„Satul este tipul rezumativ, sinteza neamului."
- Dimitrie Gusti -

POENĂREI

STRĂBUNA VATRĂ NATALĂ

AN I • NR. 1 • 1 DECEMBRIE 2004 •

ÎNTÂLNIREA FIILOR SATULUI

- 7 AUGUST 2004 -

«Satul este sanctuarul unde se păstrează manifestarea de viață a poporului românesc.» -Dimitrie Gusti-

ŞCOALA DIN POENĂREI
în care au fost organizate: • Expoziția permanentă cu caracter etnocultural «POENĂREI STRĂBUNA NOASTRĂ VATRĂ»
• Expoziția de artă «CONSTANTIN SAMOILĂ».

ASPECTE DIN MUZEUL SATULUI POENĂREI.

POENĂREI

UN MOMENT SEMNIFICATIV, CU PROFUNDE IMPLICAŢII SENTIMENTALE

SATUL NATAL – O IUBIRE PERMANENTĂ•

Ne-am bucurat cu toţii, în curgerea vieţii noastre, de un real privilegiu: ne-a fost dat să trăim în sate – vetrele de permanenţă românească. Imensa moştenire spirituală a poporului s-a născut în sat; în sat, s-au îngânat, pe frunză, doinele; s-au înecat, în lacrimi, bocetele; în sat, s-au înălţat, spre ceruri nu întotdeauna senine, turlele maiestuoase ale bisericilor şi casele care poartă pecetea dragostei de frumos a poporului. În sat, din dorul nestins de viaţă, se mai îngână o baladă bătrânească; în sat, mâna bătătorită de muncă mai meştereşte un fluier, sau crestează, în flori de vis, un stâlp de casă nouă.

De aceea, pentru noi, este o înaltă îndatorire cetăţenească să păstrăm cu sfinţenie, ca pe o comoară de preţ, zestrea moştenită de la strămoşi, să o dezvoltăm creator, să o facem ştiută, pentru ca să nu o înghită pământul nesăţios, ori uitarea de neiertat a oamenilor. Lucian Blaga, fiul preotului din Lancrăm, mărturisea, în poezia «Sufletul satului», un adevăr izvorât din credinţa sa în eternitatea neamului românesc: *„Eu cred că veşnicia s-a născut la sat !”*... Avem datoria sacră să ne străduim, oriunde şi oricând, ca această minunată veşnicie să dăinuiască...

MOTIVAŢIA UNEI REVEDERI TÂRZII•

Cu aceste gânduri încărcate de o nedisimulată emoţie, am primit vestea că noul edil al comunei Corbi, dl. **Mihai Ungurenuş**, îşi începe mandatul de coordonator administrativ al aşezării statornicite din străvechime pe valea Râului Doamnei, prin organizarea unei întâlniri a fiilor satului Poenărei divizaţi de o istorie netrebnică, impusă de stăpânirea comunistă, care a sfârtecat proprietăţile şi, implicit, sufletele altădată unite ale localnicilor... Intenţia extrem de generoasă a domnului primar a fost receptată cu bună credinţă de către fiii satului Poenărei reveniţi la străvechea lor vatră, chiar şi numai pentru o manifestare de suflet şi de speranţe în normalizarea unor relaţii între oamenii care s-au ivit la lumina zilei în această aşezare preistorică, atestată documentar, iniţial, în hrisovul domnesc din 10 noiembrie 1528.

Organizată sâmbătă, 7 august 2004, întâlnirea fiilor satului Poenărei s-a bucurat de o numeroasă participare. Programul manifestării a constat din: oficierea unei slujbe religioase, în monumentala biserică a satului, de către un sobor de preoţi format din: **Ion V. Tuţă**, **Florentin Ungurenuş**, ieromonah **Ignatie Gorunescu**; cantor fiind **Gheorghe Baciu**. Vocea inconfundabilă a ing. **Constantin Samoilă** a conferit rugăciunii «Tatăl nostru» modulaţii armonice, reverberate cu pioşenie în sufletele credincioşilor.

Cuvântul preotului paroh Ion Ţuţă s-a constituit într-o caldă chemare pentru salvarea sfântului locaş de cult – o chintesenţă a artei ecleziastice a lemnului, proiectat de către renumitul arhitect câmpulungean Dimitrie Ionescu-Berechet –, construcţia amplasată pe un teren instabil fiind în pericol iminent de degradare, iar consolidarea sa presupunând eforturi financiare considerabile. Într-o emoţionantă intervenţie, primarul comunei Corbi, Mihai Ungurenuş, a menţionat, printre altele:

Cu destulă emoţie, dar cu o plăcere şi o bucurie deosebite, reuşesc astăzi, 7 august 2004, să umblu în trecutul satului Poenărei, sat atestat documentar iniţial în 1528, după cum spun istoricii. Deşi a fost şi este un sat cu o populaţie puţină, a reuşit, de-a lungul timpului, să dea Ţării Româneşti nume sonore în domeniul ştiinţific sau cultural.

Dintre aceştia, aş dori să amintesc de doctorul Ion Mitulescu, care s-a născut, în Poenărei, la 5 octombrie 1875, iar, după absolvirea Facultăţii de medicină din Bucureşti, a participat la studierea bacteriei Mycobacterium tuberculosis sau bacilul lui Koch, în laboratorul din Berlin al profesorului Leyden. Dr. Ion Mitulescu din Poenărei poate fi comparat, într-un anume mod, cu celebrul precursor român în descoperirea insulinei, fiziologul Nicolae Paulescu, care a salvat astfel viaţa atâtor bolnavi de diabet.

Un alt fiu de seamă al satului a fost preotul Grigorie Poenăreanu – participant la crearea Societăţii Filarmonice în 1833, alături de figuri proeminente ale epocii: Ion Heliade Rădulescu, I. Câmpineanu şi C. Aristia; preotul cunoştea personal pe cărturarii: Grigore Alexandrescu, Eufrosin Poteca, Iancu Văcărescu ş. a.

Anii trec, războaiele vin, satul e însângerat prin moartea multor fii ai săi în războiul pentru obţinerea independenţei, a întregirii neamului şi în cel de-al doilea război mondial.

La jumătatea secolului XX, schimbările politice ale vremii aduc multă suferinţă, durere, lăsând în urmă o istorie sângeroasă care poartă numele de „Rezistenţa armată anticomunistă din Munţii Făgăraş". Anul 1958, pe când aveam 10-11 ani şi copilăream, sau munceam cu părinţii pe Coasta Morii, sau pe Valea Lupului, liniştea mi-a fost tulburată văzând armata, auzind împuşcături, iar, mai târziu, am înţeles ce s-a întâmplat !... Graţierea din 1964 a readus, din închisori, nume sonore; alţi luptători fuseseră ucişi la Jilava... Apoi, liniştea codrilor s-a aşternut iarăşi în sat. Oamenii îşi văd de treabă, dar istoria rămâne şi nu trebuie uitată.

La această istorie, dorim, astăzi, să adăugăm şi noi o filă prin această întâlnire cu fiii satului şi, în consecinţă, propun ca, împreună, să înălţăm, în locul cel mai înalt şi mai vizibil de pe golul Poenăreilor, în apropierea locului unde au fost prinşi cei ce s-au luptat pentru libertate, pentru o viaţă mai bună, o imensă cruce închinată acestor eroi.

Totodată, las ca „poruncă de suflet" pentru preotul satului ca, în fiecare an, să organizăm, în una dintre sâmbetele lunii august, o întâlnire cu fiii satului Poenărei în această sfântă biserică, spre a pomeni şi reaminti pe cei plecaţi spre somnul cel veşnic.

Rog pe toţi cei ce sunt legaţi sufleteşte de acest sat să vină pentru a ajuta la păstrarea patrimoniului său: biserică, şcoală, cămin cultural, muzeu, obiceiuri tradiţionale, port popular, precum şi pentru a se reîntrona în relaţiile dintre oameni respectul faţă de celălalt. Aşa să ne ajute Dumnezeu !...

După aceea, prof. Grigore Constantinescu a rostit un „Cuvânt din suflet pentru suflete”:

Revederea fiilor satului Poenărei – străbuna vatră natală – reprezintă un eveniment încărcat de semnificaţii emoţionale pe care sufletele noastre îl percep ca o revenire tardivă la retrăirea unor clipe de neuitat ale anilor copilăriei şi adolescenţei – ani în care simţămintele de coeziune spirituală constituiau un liant dătător de speranţe în dăinuirea veşnică a acestui spaţiu înnobilat prin munca plină de dăruire şi prin credinţa înaintaşilor, noi înşine având, atunci, certitudinea adevărului că „Veşnicia s-a născut la sat !”…

Unicitatea acestui spaţiu de adâncă trăire şi simţire românească, de cultură autentică şi de credinţă strămoşească era, pentru noi, un izvor regenerator de speranţe în veşnicia unor obiceiuri străvechi, îndătinate în conştiinţele trăitorilor din sat, un îndemn de a fi noi înşine demni de moşii şi strămoşii noştri, de a perpetua noi înşine, prin trudă şi talent, cu sufletele încărcate de iubire pentru aceste locuri mirifice, dăinuirea unei aşezări statornicite aici încă din adâncurile preistoriei neamului românesc. Ne erau vii în memorie cuvintele încărcate de reale semnificaţii ale scriitorului filosof Mircea Eliade: „Misiunea istorică a unui popor se verifică prin puterea de a-şi apăra pământul, libertatea şi drepturile, prin capacitatea de a crea valori”.

Dar, după ce ţara se întregise în graniţele ei fireşti, peste anii generaţiei ridicate la lumina vieţii în perioada interbelică, a suflat necruţător, o dată cu sfârşitul celui de-al doilea război mondial, crivăţul bolşevic de la Răsărit, aducând, în sufletele unora, ciuma roşie a comunismului şi răsturnând din temelii tot ceea ce înfăptuiseră, cu credinţă în Dumnezeu, şirurile de trăitori demni din generaţiile anterioare aşezate, prin destin, pe aceste minunate plaiuri de la poalele celor mai înalţi munţi ai ţării…

Pofta nestăvilită de înavuţire pe căi necinstite s-a încuibat în unele suflete pervertite de aberaţiile comuniste potrivit cărora proprietatea nu mai trebuie să fie o lege sfântă pentru toţi, că te poţi înfrupta din ceea ce alţii au agonisit, vreme de veacuri, prin muncă şi neodihnă, iar vântul netrebniciei stârnit de ideea falsă a „egalitarismului social” a spulberat pacea în această vatră de vieţuire încărcată, până atunci, de o linişte statornică.

Cei rămaşi neclintiţi în credinţa lor, crezând cu străşnicie în temeinicia dreptului de moştenire, s-au împotrivit acestei situaţii conflictuale, contrare unor stări juridice tradiţionale şi au hotărât să lupte pentru reîntronarea drepturilor legitime în viaţa satului Poenărei, aderând la Rezistenţa armată anticomunistă coordonată pe versanţii sudici ai Munţilor

Făgăraş de către colonelul din Marele stat major al armatei regale române, Gheorghe Arsenescu. «Rezistenţa armată anticomunistă a fost – după aprecierea obiectivă a remarcabilului istoric englez Dennis Deletant – un fenomen spontan, având ca ţel comun acela de a nu se supune consecinţelor comunizării României. Formaţiunile de partizani nu reprezentau o ameninţare majoră pentru puterea comunistă, deşi atâta vreme cât rămâneau în libertate subminau pretenţia regimului de a deţine controlul deplin al ţării. Formaţiunea care a supravieţuit cel mai mult a fost cea a Haiducilor Muscelului.»

Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş se situează, prin intensitatea operaţiunilor organizate, prin durata considerabilă a activităţii grupului de partizani [1948-1958] şi prin aria geografică în care au acţionat membrii săi, între manifestările antitotalitariste de amploare din România.

În această luptă inegală împotriva regimului de teroare comunist, satul **POENĂREI** *– care a fost ultimul adăpost al partizanilor din gruparea «Haiducii Muscelului» – a dat un uriaş tribut de sânge. Au fost condamnaţi la moarte şi executaţi patru patrioţi din sat, iar alţi zece – la ani grei de detenţie în închisorile de exterminare comuniste, pentru că au susţinut, cu un spirit de sacrificiu exemplar, lupta partizanilor pentru eliberarea patriei de sub dominaţia „ciumei roşii" !...*

Au fost condamnaţi la moarte şi seceraţi de gloanţele regimului comunist, la Închisoarea Jilava, în crunta noapte de 18 iulie 1959:

† **ANDREESCU N. NICOLAE** *[n. 20 februarie 1918] – preot;*

† **CONSTANTINESCU GH. IOAN** *[n. 19 octombrie 1906] – preot;*

† **POPESCU GH. GHEORGHE** *[n. 12 aprilie 1902] – învăţător;*

† **SORESCU I. NICOLAE** *[n. 23 iulie 1900] – agricultor.*

Fie-le ţărâna uşoară şi deie Bunul Dumnezeu să li se afle vreodată locul unde li se odihnesc osemintele, pentru ca o sfântă cruce – însemnul credinţei noastre – să le străjuiască nemurirea, iar memoria numelor lor să dăinuiască între aleşii neamului acestuia, pe care l-au slujit cu o exemplară devoţiune !

Au fost condamnaţi la ani grei de detenţie vrednicii de pomenire luptători pentru libertate din satul Poenărei:

† **ANDREESCU N. MARIA** *[n. 28 ianuarie 1923] – soţia preotului Nicolae Andreescu; 15 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;*

† **CONSTANTINESCU GR. JUSTINA** *[n. 12 aprilie 1912] – soţia preotului Ioan Constantinescu; 15 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;*

† **CONSTANTINESCU-PREDUŢ I. IULIANA** *[n. 16 iunie 1929] – profesoară, fiica preotului Ioan şi a Justinei Constantinescu; 12 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii. Arestată, deşi era gravidă în luna a şaptea, a născut, în Închisoarea Văcăreşti, o fetiţă: Justina-Libertatea, la 18 septembrie 1958;*

DIACONU I. IOAN *[n. 10 noiembrie 1925] – agricultor; 15 ani închisoare corecţională;*

† **ILIESCU N. NICOLAE** *[n. 2 septembrie 1912] – agricultor; 18 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;*

† **NĂSTASE GR. ECATERINA** *[n. 24 martie 1901] – casnică; 12 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;*

† **POPESCU GH. GHEORGHE** *[n. 10 martie 1931] – student, fiul învăţătorului Gheorghe şi al Mariei Popescu; 8 ani închisoare corecţională;*

† **POPESCU GR. MARIA** *[n. 15 iulie 1908] – soţia învăţătorului Gheorghe Popescu; 8 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;*

† **SORESCU GR. MARIA** *[n. 15 iulie 1905] – soţia baciului Nicolae Sorescu; 3 ani închisoare corecţională şi confiscarea totală a averii;*

SORESCU N. GHEORGHE *[n. 2 august 1925] – fiul baciului Nicolae şi al Mariei Sorescu, agricultor; 7 ani închisoare corecţională şi confiscarea totală a averii.*

Umiliţi şi batjocoriţi, bătuţi şi schingiuiţi prin torturi inimaginabile, în cursul anchetelor de la securitate şi în temniţe, eroii pomeniţi – cărora le-aş adăuga un tânăr invalid de război:

DEACONU GR. ION, *arestat, din eroare, datorită asemănării de nume cu Diaconu I. Ioan, şi care, la numai o lună de la eliberare, a decedat, din cauza regimului crunt de detenţie, precum şi un fiu prin adopţiune al satului, domnul* **MARINESCU ALEXANDRU**– *toţi aceşti eroi şi-au înfruntat, cu demnitate şi curaj, destinul, convinşi asemenea poetului martir câmpulungean Radu Gyr că*

„Înfrânt nu eşti, atunci când sângeri,
nici ochii când în lacrimi ţi-s.
Adevăratele înfrângeri
sunt renunţările la vis !...”.

De altfel, preotul Ioan Constantinescu, parohul acestei bijuterii arhitecturale: sfânta biserică pe care a ctitorit-o împreună cu întreaga obşte a satului Poenărei, a fost acuzat, printre altele, la proces, că a difuzat, în rândul sătenilor, versurile poetului Radu Gyr, prin care îndemna la revoltă împotriva celor fără credinţă, fără Dumnezeu:

„Cu crucea în suflet de doruri amare,
cu vreri răstignite sub roşii prigoane,
cu vise ucise de crunta teroare,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane !...”

Tuturor acestor eroi le sunt închinate gândurile izvorâte din convingerea unui fiu al satului că sacrificiul celor pomeniţi n-a fost zadarnic:

„Jertfindu-vă sub steagul sfânt
al patriei, prin timp, durate,
aţi semănat acest pământ
cu dor nestins de libertate !...”

De aceea, întâlnirea fiilor satului Poenărei, organizată în preajma sărbătoririi Schimbării la Faţă a Mântuitorului, aş dori să fie un excelent prilej de schimbare în bine a sufletelor şi gândurilor noastre, pentru a redeveni noi înşine demni de preţuirea urmaşilor !...

Avem datoria sacră de a cinsti memoria înaintaşilor, prin fapte care să rămână în cronica străvechiului nostru leagăn de autentică trăire şi de simţire românească !... Deie Domnul să fim mai buni şi mai drepţi şi să ne revedem, în deplină sănătate, şi în anii care vor urma acestei întâlniri de suflet şi de speranţe, spre binele întregii obşti a iubitului nostru sat natal !... Aşa să ne ajute Dumnezeu !...»

Într-o emoţionantă intervenţie lirică, profesorul pensionar Vasile Păunescu, în vârstă de 80 de ani, a cântat plaiurile natale, cu inima încărcată de sentimentul unei statornice iubiri pentru satul Poenărei:

Este, pentru noi, o mare onoare de a vă avea în mijlocul nostru, răspunzând invitaţiei de a participa la această întâlnire a fiilor satului. Evenimentul va constitui una dintre cele mai plăcute aduceri aminte, ne vom depăna amintirile din satul Poenărei, sat ascuns între brazi, revărsat sfios pe coline încărcate de pomi fructiferi.

Voi încerca o depănare a amintirilor, fără pretenţia de a fi un rapsod:

Sat din margine de codru / revărsat sfios la vale, / tot mai jalnic cade-amurgul / peste streaşinile tale. / Frunza fagilor pe plaiuri, / ochii stelelor pe creste, / roua firelor de iarbă / plâng duioasa ta poveste. / Tot mai ostenită-i doina / fluierului de la munte, / tot mai părăsite-s astăzi / bietele piscuri cărunte... / Dar apare, câteodată, / vreun rătăcitor departe, / satului pierdut în umbră, / îi trimite câte-o carte: „Mi-e dor de Munţii Făgăraş / pe veci acoperiţi de nori; / mi-e dor de freamăt lin de flori, / de murmur tainic de izvoare, / mi-e dor de toaca din vecernii / şi de tălăngi, de verde

plai, / de jalnic fluier de păstor, / de mândrul port, de dulce grai, / mi-e dor de clipa revederii / când nu-mi pot stăpâni uimirea / şi-n văzul tuturor, îmi plâng iubirea !...”

Coboară-n plaiuri înserarea, / din streaşinile cenuşii, / din vechii trăitori la noi, / se duc tot unul câte unul / în ţara unde cine pleacă / nu cugetă-a veni-napoi...

Şi anii trec, copiii cresc, / se schimbă tot ce-i omenesc; / azi, când vă văd, întineresc, / fiindcă, prea mult, eu vă iubesc !...

Cuvântul inspirat, înmiresmat cu învăţăminte creştine, al stareţului Mânăstirii Corbii de Piatră, ieromonahul Ignatie Gorunescu, a constituit o pledoarie extrem de convingătoare pentru păstrarea cu sfinţenie a credinţei şi a moştenirilor culturale lăsate de înaintaşii noştri.

Biserica de lemn «Cuvioasa Paraschiva» din satul Poenărei reprezintă, în viziunea sa, ***„un splendid altar care se cuvine a fi cinstit şi purtat în sufletele tuturor fiilor satului”.*** Starea îngrijorătoare în care se află sfântul locaş trebuie să devină ***„o preocupare permanentă a fiecăruia dintre cei care s-au născut în sat şi au fost creştinaţi în acest sanctuar al credinţei strămoşeşti”.*** În încheierea intervenţiei sale, prea cuviosul monah a cerut oamenilor ca, prin obolul lor, să ajute la salvarea acestei ***„minuni dumnezeieşti de arhitectură şi pictură din Poenărei”.***

Numeroşi credincioşi au contribuit cu diferite sume pentru crearea unui fond destinat începerii lucrărilor de consolidare a bisericii. Fiii satului au aprins lumânări la mormintele celor din familiile lor trecuţi în veşnicie şi, apoi, au vizitat expoziţia de icoane vechi amenajată, prin osârdia preotului Ion Tuţă, în casa parohială din incinta bisericii.

Domnul primar Mihai Ungurenuş, încins cu eşarfa tricoloră, a acordat, la şcoală, într-un cadru solemn, **«Diploma de cetăţean de onoare al satului Poenărei»** „unor personalităţi de prestigiu, pentru substanţiala contribuţie materială sau spirituală la dezvoltarea acestui străvechi leagăn de adâncă trăire şi simţire românească”: *Baciu Gheorghe, man. Baciu Virgil, ing. Constantinescu Maria, ing. Deaconu Vasile, Hortopan Radu, prof. Ilinescu Ion, ing. Meculescu Marin, Mitulescu Benone, Păunescu Ion, Păunescu Sorin, prof. Păunescu Vasile, ing. Samoilă Constantin, man. Samoilă Cornel, Vlad Gheorghe.*

Participanţii la această splendidă manifestare culturală au vizitat, cu evident interes, Expoziţia istorico-etnografică «Poenărei – străbuna noastră vatră», realizată sub coordonarea ştiinţifică a prof. Grigore Constantinescu de la Centrul judeţean pentru conservarea şi promovarea culturii tradiţionale Argeş, autorul tematicii, de către un grup de intelectuali format din: ing. Constantin Samoilă, prof. Eugenia Constantinescu, prof. Iuliana Preduţ-Constantinescu, ing. Nicolae Preduţ, ing. Maria Constantinescu, ing. Vasile Deaconu, înv. Constanţa Andreescu.

În faza sa finală, expoziţia va constitui nucleul unei colecţii muzeale săteşti, salvându-se, astfel, de la o distrugere iminentă, valori ale patrimoniului etnocultural specific acestei zone montane a fostului judeţ Muscel.

Expoziţia organizată într-o sală de clasă disponibilă din clădirea Şcolii primare de 4 ani din Poenărei cuprinde o tematică variată, structurată secvenţial pentru relevarea unor aspecte esenţiale referitoare la: istoria satului Poenărei (ilustrative fiind documentele cartografice şi memoriale expuse); ocupaţiile tradiţionale (pomicultura, creşterea animalelor, lemnăritul, albinăritul, industria casnică); arhitectura locală; portul popular tradiţional; coordonate spirituale: şcoala, biblioteca – una dintre primele instituţii de cultură de acest gen din Vechiul Regat –, personalităţile care au înnobilat viaţa spirituală a satului (dr. Ion Mitulescu, preotul Grigorie Poenăreanu, învăţătorul Nae Andreescu ş. a.); eroii satului care s-au jertfit în luptele pentru

obţinerea independenţei, realizării unităţii naţionale şi în cel de-al doilea război mondial; eroii Rezistenţei armate anticomuniste din satul Poenărei. În muzeu, au fost expuse valoroase piese de port popular, precum şi vechi obiecte casnice ilustrând pasiunea pentru frumos a înaintaşilor.

La îmbogăţirea tezaurului etnografic al muzeului, au contribuit, prin depistarea unor piese de artă populară, dra Mariana Istrate şi dra învăţătoare Petruţa Răduţoiu.

În acelaşi spaţiu, a fost vernisată Expoziţia permanentă de artă «Constantin Samoilă» cuprinzând lucrări de metaloplastie inspirate din viaţa satului („Fete din Poenărei", „Pocănzei", „Sătească", „Darul de nuntă", „Peisaj", „Mioriţa", „Surorile" etc.) şi reproduceri ale unor icoane pe sticlă executate de către talentatul artist plastic. Expoziţia a generat vizitatorilor emoţii estetice, harul artistic al acestui inimos fiu al satului, relevându-se şi în friza iconografică inspirată din ciclul christic, care conferă culoare şi un aer de solemnitate religioasă cadrului expoziţional, demonstrând vizitatorilor că „autorul lor este un suflet dăruit artei, iar opera sa plastică – o artă dăruită sufletului".

Un moment emoţionant în desfăşurarea acestei manifestări culturale l-a constituit lansarea volumului «Iluzii spulberate» – un tulburător jurnal intim, scris, pe patul de suferinţă al Spitalului Fundeni, de către tânărul student Eugen-Cecil Samoilă, stins prematur din viaţă din cauza unei boli incurabile, fiul cel mic al inginerului Constantin şi al Eugeniei Samoilă.

PERSPECTIVE FAVORABILE•

O consecinţă materială directă a acestei acţiuni iniţiate de către Primăria comunei Corbi a constituit-o repararea pardoselii sălii expoziţionale şi a holului Şcolii primare de 4 ani, în suprafaţă totală de 90 m^2, cu contribuţia efectivă a distinsului ing. Marin Meculescu, care a donat, în acest scop, prin prietenul său, ing. Constantin Samoilă, 10 saci de ciment şi o cantitate de 6 m^3 nisip, asigurând, pe cheltuiala sa, transportul acestora de la Bascov la Poenărei.

În programul edilitar al satului, s-au fixat următoarele **obiective prioritare:** colectarea apelor subterane provenite din dealul situat la nord-vest de biserică, fie printr-un canal deschis, fie printr-un sistem prevăzut cu tuburi de ciment, pentru a se salva astfel degradarea ireparabilă a monumentalei biserici şi a caselor din vecinătate amplasate pe un teren devenit instabil, din cauza infiltrării acestor ape în fundaţii; consolidarea bisericii pe baza proiectului realizat de ing. Eugeniu Dumitrache şi ing. Ana-Maria Marinescu; repararea drumului pietruit în 1939; adâncirea cursului pâraielor colmatate în cursul recentelor inundaţii care, în eventualitatea repetării unor ploi de aceeaşi intensitate, pot afecta construcţii şi suprafeţe de teren; edificarea unei impunătoare cruci comemorative dedicate eroilor din Poenărei ai rezistenţei anticomuniste, cruce care va fi amplasată – conform propunerii domnului primar – într-un spaţiu cu maximă vizibilitate în zonă; lambrisarea spaţiului muzeului; realizarea unui indicator de localitate, fixat la ramificaţia spre sat din şoseaua care uneşte comuna Domneşti cu Nucşoara.

Profund impresionat de festivitatea ocazionată de aceste momente inedite, de prezenţa, la întâlnirea fiilor satului, a unor participante îmbrăcate în superbe costume naţionale, prof. **Ion I. Ilinescu** – autor al unor monografii de referinţă ale comunei Corbi – a elaborat recent un studiu consacrat portului popular din satul Poenărei, care va fi, cu certitudine, un nou succes editorial al distinsului om de cultură originar din Corbi.

Splendoarea costumelor populare purtate cu un aer de vădită demnitate şi de satisfacţie de către unele dintre fiicele satului Poenărei constituie o mărturie elocventă a originalităţii portului popular din sat, a creativităţii fascinante a acelor talentate „pictoriţe cu acul" din trecut, care au izvodit cu migală, din gând şi suflet, în lungile nopţi de iarnă, acest tezaur de frumuseţe ce a conferit strălucire şi individualitate vestimentară participantelor la o manifestare culturală de amploare, reprezentând o incitantă pledoarie pentru perpetuarea unor tradiţii generatoare de reală trăire şi simţire românească.

De aceea, consider că, printre priorităţile ce vizează renaşterea unor valori locale moştenite, se cuvine să înscriem şi datoria morală a poenărencelor de a reveni, în zilele de sărbătoare, la costumul naţional, pentru că portul le poate spori sentimentul că aparţin unor generaţii pe care lumina frumuseţii autentice le învăluia într-o maiestuozitate, cu adevărat, princiară...

EPILOG•

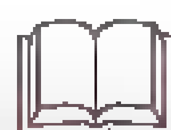
Prima întâlnire a fiilor unui sat intrat în istoria României, prin uriaşul tribut de sânge adus în cursul Rezistenţei armate anticomuniste de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, a prilejuit evocarea unor momente inedite din lupta eroică pentru libertate a unora dintre locuitorii săi. S-au rostit cuvinte încărcate de o sinceră simpatie pentru fiii satului Poenărei, unele în versuri, precum cele adresate de către dl. ing. **Avram Constantinescu**, soţul dnei ing. Maria Constantinescu, Cetăţean de onoare al satului Poenărei:

«Vreau să vă reţin un pic, / căci eu sunt un „venetic" !... / Am venit aici, cu drag, / să vă trec al casei prag... / Şi n-am fost adus de vânt, / s-ascult al vostru cuvânt... / Din Poenarii de la est, / de unde eu mă găsesc, / aflaţi pe a cincea vale, / v-aduc, acum, o urare: / Admir a voastră grupare, / care văd c-a pus la cale / să readucă, în sat, / liniştea de-altădat', / când oamenii se-ajutau, / bătrânii se respectau; / toţi munceau cu sârguinţă, / în frumoasă-ngăduinţă; / preotul era cu har, / şi-n sat, orice fapt murdar / n-avea, niciodată, loc; / de greşeai, plăteai pe loc !... / Şcoala, prin învăţători, / te forma ca om, din zori, / pregătea minţi luminate / care, de plecau departe, / în slujbe înalte-n stat, / se reîntorceau, în sat, / cu dragoste şi cu dor, / vrând obştii lor numai spor; / respectau un legământ / pentru cei ce-s în mormânt, / pentru cei aflaţi în viaţă: / părinţi, oameni de povaţă, / frate, soră şi nepoţi !... / Vă doresc, acum, la toţi: / o concordie deplină, / într-o viaţă lungă, lină, / realizări minunate / în domeniile toate / şi urarea din străbuni: / S-aveţi noroc de bani „buni", / de belşug şi sănătate, / că-i mai bună decât toate !...»

Asigurarea materială a desfăşurării în condiţii optime a acestei întâlniri de neuitat n-ar fi fost posibilă fără contribuţia financiară substanţială a unor fii ai satului care au devenit, prin inteligenţă şi muncă susţinută, prosperi oameni de afaceri, precum managerii: **Cornel Samoilă** din Piteşti, **Virgil Baciu** din Bucureşti, **Sorin Păunescu** din Poenărei ş. a.

Constituind o acţiune pe deplin reuşită, generatoare de speranţe în viitorul de muncă paşnică, armonie şi prosperitate al celor ce şi-au ctitorit viaţa pe aceste mirifice plaiuri muscelene, manifestarea culturală s-a încheiat printr-o neuitată agapă, un miniconcert de melodii populare interpretat la fluier de către artistul amator Ion V. Catană şi o tradiţională horă mare, în care s-au prins, cu o bucurie de nedescris, fiii satului Poenărei şi oaspeţii lor sosiţi din diverse localităţi ale inegalabilului pământ românesc.

Grigore
CONSTANTINESCU

MEMORABILA ÎNTÂLNIRE A FIILOR SATULUI NATAL, POENĂREI

Era în august 2004, când noului primar ales pentru conducerea comunei Corbi i-a venit o idee: „-Ce-ar fi să facem o întâlnire cu fiii celui mai mic sat din comună ?...” Satul aşezat pe colinele dinspre apus ale muşcelelor scăldate în soarele strălucitor al verii, la altitudinea de +895 m, străjuit de râpile: Zmilei, Hoagii şi Râpile cu Brazi şi brăzdat de pâraiele: Valea lui Roman, Valea Zmilei şi Valea Dracilor...

Satul Poenărei are de toate: şi biserică, şi şcoală, şi cămin cultural, şi povarnă; chiar şi intenţii de privatizare... Dar cel mai important fapt de remarcat este acela că are nişte fii minunaţi, urmaşi ai moşnenilor din vremuri de mult apuse !... Şi mai are ceva: un trecut istoric, dar mai ales, un prezent trăit de către mulţi dintre noi: este vorba de Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, cu ultima redută la noi, în Râpile cu Brazi...

Aşadar, pentru întâlnirea fiilor satului nostru natal, s-a pornit la treabă: nici nu s-au primit bine invitaţiile trimise cu multă râvnă de Sorin Păunescu, edil neoficial al satului, că au şi apărut sponsori:

•Inginerul **Marin Meculescu** din Piteşti, care, cunoscând peisajele mirifice ale satului Poenărei, a acceptat să devină „fiu al satului, prin adopţie sentimentală”, şi a donat 10 saci de ciment şi 6 m.c. de nisip, asigurând transportul lor de la Piteşti la Poenărei; cu aceste materiale, s-au făcut reparaţiile la sala de muzeu şi la holul central al şcolii, locul unde urma să se desfăşoare o parte din întâlnirea noastră;

•Managerul **Virgil Baciu** din Bucureşti, fiu al satului, care, pe lângă cele 15 milioane de lei, a dăruit două păstrămuri de oaie şi două cutii de telemea;

•Managerul **Cornel Samoilă** din Piteşti, fiu al satului, care a sponsorizat evenimentul cu 5 milioane lei;

•**Elena Văduva** şi **Eugen** din Bucureşti, fii ai satului, cei ce au dăruit 40 litri de vin pentru buna dispoziţie a tuturor participanţilor;

•**Sorin Păunescu**, fiu al satului, care, în calitatea lui particulară de şef de povarnă, ştiind că ţuica de Poenărei este unică, prin calitatea ei excepţională pe Valea Râului Doamnei, nu putea lipsi adunarea de cel puţin 40 litri de tărie din butoiul de stejar ce păstrează culoarea şi aroma anilor ‘80...

Înarmaţi cu toate aceste fapte de laudă, dar şi cu o normală curiozitate, am aşteptat cu sufletul la gură revederea unora pe care sătenii nu îi mai zăriseră de multă vreme, ba chiar pe alţii nici nu îi mai cunoşteau.

Dar iată că a sosit ziua mult aşteptată: 7 august 2004, zi dorită de cei anunţaţi să vină la casele părinteşti sau, pur şi simplu, în progadia bisericii, pentru a aprinde o lumânare şi a aşeza o floare pe grumazul crucilor acelora care nu mai sânt printre noi.

Zi aşteptată şi de organizatorii care comandaseră un grătar bogat, pastramă de oaie, mici şi bere şi nelipsita ţuică de Poenărei.

În frumoasa biserică de lemn a satului, s-a desfăşurat slujba religioasă cu: utrenie, sfânta liturghie şi parastas pentru toţi cei ce trecuseră în veşnicie, slujbă oficiată de preotul paroh Ion

Tuţă, preacuviosul Ignatie Gorunescu şi tânărul preot Florentin Ungurenuş, fiul primarului. Biserica arhiplină de enoriaşii mai vechi, sau mai noi, a găzduit câteva discursuri ale: primarului comunei, profesorului Grigore Constantinescu, profesorului octogenar Vasile Păunescu, precum şi al părintelui stareţ de la Biserica rupestră Corbii de Piatră.

După vorbele frumoase, ascultate cu multă luare aminte, s-au făcut donaţii pentru repararea bisericii, aşa că: Hortopan Radu, Baciu Virgil, Pârvu Mihai, Ilinca Gheorghe, Baciu Emil, Grăjdan Gheorghe, Dobrescu Victoria, Liţă Ecaterina, Păunescu Gheorghe, Buşcă Constantin, Dobre Virginia, Cujbescu Iulian, Andreescu-Popescu Doina, Vitan Maria, Reit Ileana, Barbu Geta s-au înscris pe listele de binefacere.

La propunerea preotului paroh, s-a vizitat Expoziţia de icoane vechi din casa parohială, apoi, ca la o adunare din Consiliul Europei, toată lumea s-a „îngrămădit" pe treptele bisericii – un amfiteatru ad-hoc – pentru a putea fi imortalizaţi de obiectivele aparatelor de fotografiat. Cine n-ar vrea să aibă o aşa amintire ?... Care de care mai frumos, mai arătos, mai minunat !... Cei în costume naţionale rivalizează oricând cu o paradă a portului popular.

La ideea prof. Grigore Constantinescu şi a soţiei sale, prof. Eugenia Constantinescu, s-au confecţionat cocarde reprezentând plosca din lemn de tei folosită, de obicei, la nunţi, legată cu prosopul tricolor, decorat în motive româneşti, cocarde care s-au împărţit participanţilor, aceştia purtându-le pe piept, precum o decoraţie. Şi a fost un însemn al unei bătălii câştigate !...

Uşor, uşor, pe nesimţite, coborând coasta ce ne era derdeluş în vremea copilăriei, am ajuns în faţa şcolii. Aici, Mariana Păunescu şi Mariana Popa, frumoasele neveste îmbrăcate în costume naţionale lucrate de către mamele lor, au întâmpinat oaspeţii cu simbolul ospitalităţii româneşti: pâine şi sare, cozonac şi ţuică în ceşti de pământ, toate aşezate pe tăvi sculptate ca o tâmplă de biserică...

În curte, altă surpriză: un eveniment cultural deosebit !... În a doua sală de clasă, unde este amenajat Muzeul satului Poenărei, exponatele au fost actualizate prin strădania prof. Grigore Constantinescu, cu un interesant panou de istorie recentă, reprezentând Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş. S-a amenajat şi o miniexpoziţie de icoane pe sticlă, completând expoziţia de metaloplastie a aceluiaşi autor, Constantin Samoilă. S-au schimbat impresii şi s-au cules elogii...

Aşa, din aproape în aproape, surprizele continuă... În grădina şcolii, curată şi frumos amenajată, fumul ce iese din imensul grătar – comandă specială la S.C. Sara Cora S..A. din Piteşti – te îmbie la o pastramă, sau o porţie de mici proaspeţi... Specialiştii în artă culinară, toţi fii ai satului Poenărei, şi-au făcut datoria cu prisosinţă, aşa că: Diaconu Cornel, Vlad Gheorghe, Diaconu Elvira, Mariana Popa, Mariana Istrate, Vlad Mihaela, Vlad Ion, Buşcă Bogdan au fost la mare înălţime...

La mesele frumos orânduite pe covorul de iarbă proaspăt cosită, printre alei cu miros de mici şi pastramă, au apărut cănile din lut ars cu ţuică bătrână şi tot mai prezentele sticle cu bere, elemente indispensabile pentru obţinerea unei bune dispoziţii de zile mari... O masă festivă, la care frumoasele poenărence îmbrăcate în costume tradiţionale servesc bunătăţi care par mai gustoase ca oricând. Şi cum să nu fie aşa, într-o zi atât de însorită şi atât de importantă !...

Surprizele continuă... Apare primarul comunei Corbi, Mihai Ungurenuş, prins cu o eşarfă tricoloră peste umăr şi şold, dând impresia că va trebui să oficieze o căsătorie civilă... Şi acest fapt nu părea o surpriză; erau băieţi şi fete – toţi frumoşi şi tineri care, oricând, puteau să-şi lege „păcatele"... Dar, de data asta, a fost altceva: Primarul a scos, de sub braţ, documente de suflet... Cu o voce gravă, de pe treptele şcolii folosite drept piedestal, pentru a-şi mai înălţa trupul, invită cetăţenii de onoare ai satului Poenărei, pentru a li se înmâna diplomele...

Iată că fiii naturali, sau adoptivi ai satului: Grigore Constantinescu, Constantin Samoilă, Marin Meculescu, Cornel Samoilă, Virgil Baciu, Radu Hortopan, Maria Constantinescu, Vasile Deaconu, Ion Ilinescu, Gheorghe Vlad, Benone Mitulescu, Gheorghe Baciu, Sorin Păunescu, Ion Păunescu au fost onoraţi de o asemenea calitate conferită de Primăria comunei Corbi şi, totodată, plăcut surprinşi.

Muzica populară de bună calitate de pe casetele mai vechi şi de suflet nu conteneşte. Impulsul jocului l-au dat cei mici... S-a încins o horă ca-n vremurile bune, când nenea Onică Pârpălici, cu duda lui, înveselea atmosfera satului Poenărei.

Hora tradiţională, sârbele şi brâurile pe doi, dar şi un recital de muzică românească interpretată la fluier de talentatul Ion Catană, care, îmbrăcat în frumosul nostru port naţional, uns cu toate alifiile talentului său, a făcut să tresară toţi mesenii. S-a încins o horă ca-n poveşti !...

Seara a început să coboare, soarele s-a ascuns după dealul de la Piatră, dar buna dispoziţie a căpătat valenţe maxime. Poate erau vinovate şi licorile care ungeau gâturile setoase ale fiilor satului şi nu numai ale lor... Depănări de amintiri, schimburi de adrese şi telefoane şi, uite-aşa, noaptea a apărut pe nesimţite... Ce splendid e să admiri, la lumina unui foc de tabără, o privelişte atât de feerică, să te bucuri de plăcerea unei întrevederi atât de reuşite...

Limbile s-au dezlegat şi un hâtru din sat care „o dăduse pe ulei", având un ghimpe împotriva uneia dintre participante ce se înfrupta din pastramă, a întrebat-o:

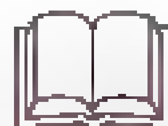
–Ce cauţi, aici, tu care nu eşti fiică a satului ?... Fără să pară descumpănită, tânăra şi frumoasa fată căsătorită cu un poenărean get-beget i-a dat un răspuns care l-a lăsat fără replică:

–Nu sânt fiica satului, dar sânt, atunci când vreau, sub un fiu al satului Poenărei !...

Târziu, după ora nouă, când curentul a fost întrerupt pe toată Valea Râului Doamnei, participanţii la această neuitată întâlnire s-au îndreptat spre casele părinteşti, sau spre ale nepoţilor, ori ale prietenilor... Ne-am despărţit cu regretul că ziua a fost prea scurtă, dar cu speranţa că, în anul 2005, în prima sâmbătă a lunii august, după Sfânta Maria Mare, ne vom revedea, serbând acelaşi eveniment: «Întâlnirea cu fiii satului» şi vom putea admira Crucea eroilor – propusă de dl. primar să fie înălţată pe cel mai semeţ vârf al plaiului Poenăreilor, cruce care să amintească de rezistenţa anticomunistă a „şoimilor" din Făgăraş coborâţi la Poenărei, cruce care va dăinui pentru păstrarea tradiţiei de a ne întâlni în fiecare an, în satul natal, Poenărei, cel mai frumos sat din lume !...

Pentru a da un caracter cât mai festiv revederii noastre viitoare, propun ca întâlnirea de după oficierea slujbei religioase să aibă loc la Crucea eroilor, prilej cu care acest monument comemorativ să fie sfinţit de un sobor de preoţi în frunte cu Episcopul Argeşului şi Muscelului, Prea Sfinţitul **Calinic Argeşeanul** !... Aşa să ne ajute Bunul Dumnezeu !...

CONSTANTIN SAMOILĂ

CRUCEA EROILOR

Din iniţiativa primarului comunei Corbi, Mihai Ungurenuş, s-a decis, ca, în anul 2005, cu ocazia întâlnirii fiilor satului Poenărei, să fie inaugurată CRUCEA EROILOR DIN POENĂREI CĂZUŢI ÎN LUPTA ÎMPOTRIVA TOTALITARISMULUI COMUNIST. Pentru ca acest important monument cu caracter memorial să reprezinte un însemn al recunoştinţei contemporanilor faţă de eroii din Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, care au avut ultimul adăpost în punctul Râpile cu Brazi din Poenărei, s-a stabilit ca amplasamentul său să fie fixat în imediata apropiere a bordeiului unde au fost capturaţi, de către securitate, ultimii partizani din gruparea «Haiducii

Muscelului», într-un loc, însă, care oferă o vizibilitate maximă în zonă, pentru ca, în memoria colectivă a românilor, amintirea sacrificiului acestor eroi să dăinuiască în veci.

Din considerentele menţionate, s-a ales, ca loc de amplasament, zona „Lacul Roşu", mai precis, în vârful acesteia, la circa 200 de m vest de bordei, pe locul de unde partizanii efectuau observaţii permanente asupra mişcărilor de trupe, întrucât spaţiul precizat permitea o perfectă vizibilitate spre drumul judeţean Piscani-Domneşti-Nucşoara şi drumul naţional Curtea de Argeş-Domneşti-Câmpulung Muscel, rute utilizate frecvent de armată şi de securitate, prin Valea Râului Doamnei, către Munţii Făgăraş.

Dificultatea transportării unei imense cruci de lemn, înalte de circa 15-20 m, la locul amplasamentului acesteia a constituit o preocupare majoră a proiectantului, ing. **Constantin Samoilă**, care ar fi preferat un material uşor transportabil, eventual, aluminiu, material ce permitea asamblarea pieselor constituente pe locul ales. Impedimentul procurării acestui material extrem de scump l-a determinat pe proiectant să renunţe la ideea sa, deşi rezistenţa aluminiului în timp şi strălucirea sa reprezentau două argumente de necontestat.

Pentru ca monumentul în formă de cruce să fie vizibil pe o arie extinsă, s-a procedat la „îngemănarea unor cruci" care, privite dinspre sud, est, sau vest să nu ofere imaginea unei simple coloane verticale, ci imaginea perfectă a unei cruci de formă latină. Definitivarea ansamblului a implicat, astfel, efectuarea unor studii de perspectivă în spaţiu rezolvate cu succes de către proiectant.

Pentru a se conferi monumentului memorial individualitate, textele inscripţionate pe plăci metalice vor cuprinde referiri sumare la rolul mişcării de rezistenţă anticomunistă în istoria României:

Rezistenţa armată anticomunistă a fost un fenomen spontan, având ca ţel comun acela de a nu se supune consecinţelor comunizării României. Formaţiunile de partizani nu reprezentau o ameninţare majoră pentru puterea comunistă, deşi atâta vreme cât rămâneau în libertate subminau pretenţia regimului de a deţine controlul deplin al ţării. Formaţiunea care a supravieţuit cel mai mult a fost cea a «Haiducilor Muscelului».

Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş – coordonată de către colonelul din marele stat major al armatei regale române, Gheorghe Arsenescu – se situează, prin intensitatea operaţiunilor organizate, prin durata considerabilă a activităţii grupului de partizani [1948-1958] şi prin aria geografică în care au acţionat membrii săi, între manifestările antitotalitariste de amploare din România.

În această luptă inegală împotriva regimului de teroare comunist, satul Poenărei – care a fost ultimul adăpost al partizanilor din gruparea «Haiducii Muscelului» – a dat un uriaş tribut de sânge.

Au fost <u>condamnaţi la moarte</u> şi seceraţi de gloanţele regimului comunist, la Închisoarea Jilava, în crunta noapte de 18 iulie 1959:

† ANDREESCU N. NICOLAE [n. 20 februarie 1918] – preot;

† CONSTANTINESCU GH. IOAN [n. 19 octombrie 1906] – preot;

† POPESCU GH. GHEORGHE [n. 12 aprilie 1902] – învăţător;

† SORESCU I. NICOLAE [n. 23 iulie 1900] – agricultor.

Au fost <u>condamnaţi la ani grei de detenţie</u> vrednicii de pomenire luptători pentru libertate din satul Poenărei:

† ANDREESCU N. MARIA [n. 28 ianuarie 1923] – soţia preotului Nicolae Andreescu; 15 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† CONSTANTINESCU GR. JUSTINA [n. 12 aprilie 1912] – soţia preotului Ioan Constantinescu; 15 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **CONSTANTINESCU-PREDUŢ I. IULIANA** [n. 16 iunie 1929] – profesoară, fiica preotului Ioan şi a Justinei Constantinescu; 12 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii. Arestată, deşi era gravidă în luna a şaptea, a născut, în închisoarea Văcăreşti, o fetiţă: Justina-Libertatea, la 18 septembrie 1958;

DIACONU I. IOAN [n. 10 noiembrie 1925] – agricultor; 15 ani închisoare corecţională;

† **ILIESCU N. NICOLAE** [n. 2 septembrie 1912] – agricultor; 18 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **NĂSTASE GR. ECATERINA** [n. 24 martie 1901] – casnică; 12 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **POPESCU GH. GHEORGHE** [n. 10 martie 1931] – student, fiul învăţătorului Gheorghe şi al Mariei Popescu; 8 ani închisoare corecţională;

† **POPESCU GR. MARIA** [n. 15 iulie 1908] – soţia învăţătorului Gheorghe Popescu; 8 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **SORESCU GR. MARIA** [n. 15 iulie 1905] – soţia baciului Nicolae Sorescu; 3 ani închisoare corecţională şi confiscarea totală a averii;

SORESCU N. GHEORGHE [n. 2 august 1925] – fiul baciului Nicolae şi al Mariei Sorescu, agricultor; 7 ani închisoare corecţională şi confiscarea totală a averii.

† **DEACONU GR. ION** [n.1925] arestat, din eroare, datorită asemănării de nume cu Diaconu I. Ioan, şi care, la numai o lună de la eliberare, a decedat, din cauza regimului de teroare din cursul interogatoriilor de la Securitate.

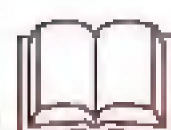
MARINESCU V. ALEXANDRU [n. 17 septembrie 1929] bacalaureat; condamnat la 20 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii.

Jertfindu-vă sub steagul sfânt
al patriei, prin timp, durate,
aţi semănat acest pământ
cu dor nestins de libertate !

Pe o altă placă, va fi inscripţionat textul:

«Bordeiul de la Râpile cu Brazi – situat la circa 200 m est – a fost ultimul adăpost al partizanilor: **TOMA ARNĂUŢOIU, PETRE ARNĂUŢOIU, CONSTANTIN JUBLEANU, MARIA PLOP** şi al fiicei acesteia, Ioana-Raluca, în vârstă de 2 ani.»

- GRECATEROS -

COCARDA MANIFESTĂRII DIN 7 AUGUST 2004.

PRIMĂRIA COMUNEI CORBI,
JUDEȚUL ARGEȘ

DIPLOMĂ

PRIMĂRIA COMUNEI CORBI
CONFERĂ TITLUL DE

CETĂȚEAN DE ONOARE AL SATULUI POENĂREI

Dlui/Dnei VIRGIL BACIU, PERSONALITATE DE PRESTIGIU, PENTRU SUBSTANȚIALA CONTRIBUȚIE MATERIALĂ ȘI SPIRITUALĂ LA DEZVOLTAREA ACESTUI STRĂVECHI LEAGĂN DE ADÂNCĂ TRĂIRE ȘI SIMȚIRE ROMÂNEASCĂ.

PRIMAR,
Mihai UNGURENUȘ

7 AUGUST 2004

DIPLOMĂ DE «CETĂȚEAN DE ONOARE AL SATULUI POENĂREI».

COLEGIUL REDACȚIONAL:

Coordonator: Grigore Constantinescu
Secretar de redacție: Constantin Samoilă
Tehnoredactare computerizată: Cristian Bucur
Imagini foto: Virgil Baciu, Iulian Cujbescu, Cornel Samoilă, Costi-Roland Samoilă

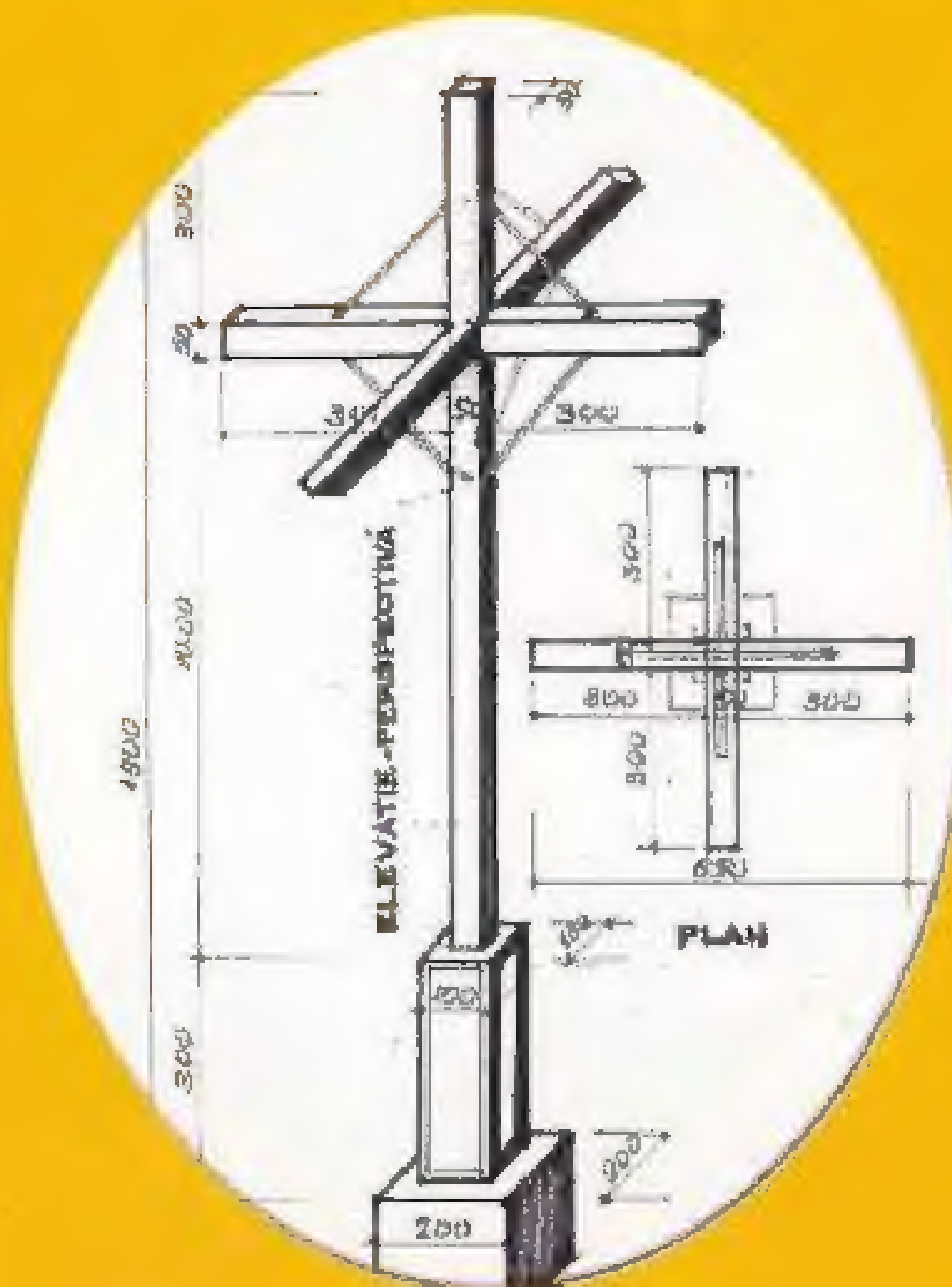
Apariția revistei a fost posibilă, cu sprijinul financiar al fiilor naturali, ori adoptivi ai satului Poenărei:
CORNEL SAMOILĂ, MARIN MECULESCU, VIRGIL BACIU,
IULIAN CUJBESCU,MIHAI UNGURENUȘ, SORIN PĂUNESCU,
CONSTANTIN SAMOILĂ, GRIGORE CONSTANTINESCU

Tipar executat la S.C. TIPARG S.A.
I.S.B.N. 973-7734-44-0

Altar al credinţei strămoşeşti, Biserica de lemn «Cuvioasa Paraschiva» înnobilează zestrea de creativitate a înaintaşilor care şi-au ctitorit viaţa pe plaiurile mirifice ale satului Poenărei.

TROIȚA EROILOR Rezistenţei armate anticomuniste de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş.

Proiectul CRUCII EROILOR căzuţi în lupta împotriva totalitarismului.